

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/301/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112216360
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3112216360.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Emílie Zimovej a sudcov JUDr. Gabriely Janákovej a Mgr. Ivana Kubínyho v právnej veci navrhovateľa L. Q., štátneho občana SR, nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. nad Z., W. XX/XXX, zastúpeného B. G., advokátom so sídlom Z. nad Z., I. XXXX/XX proti odporcovi: M. L., v mene ktorej koná Q. B. M. L., so sídlom Z., O. 2, o zaplatenie 2.166,79 eur istiny a prísl., na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 01. marca 2016 č. k. 22C/449/2012-59, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia v sume 99,87 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu navrhovateľa.

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým rozsudkom uložil odporcovi povinnosť, aby zaplatil navrhovateľovi 2.166,79 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň náhradu trov konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia v sume 342,74 eur. Svoje rozhodnutie odôvodnil popisom vykonaných dôkazov, na základe ktorých konštatoval, že navrhovateľ si v konaní uplatňuje nárok na náhradu škody v súvislosti s nezákonným rozhodnutím štátu o vznesení obvinenia, ktoré bolo vydané vyšetrovateľom dňa 01.03.2006, teda za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, hoci k jeho oslobodeniu spod obžaloby došlo rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 27.10.2009, teda za účinnosti Zák. č. 514/2003 Z. z.. Konal s Generálnou prokuratúrou SR ako orgánom konajúcim v mene Slovenskej republiky podľa aktuálneho znenia procesnoprávnej normy § 4 ods. 1 písm. f/ Zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, účinného od 01.01.2013. V prejednávanej veci prokurátor zamietol sťažnosť navrhovateľa proti uzneseniu vyšetrovateľa o vznesení obvinenia a v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu podal. Podľa § 180 ods. 1 Zák. č. 141/1960 Zb. Trestného poriadku účinného do 31.12.2005 rovnako ako podľa § 231 písm. a/ Zák. č. 301/2005 Z. z. účinného od 01.01.2006 len prokurátor je oprávnený podať obžalobu. Až po podaní obžaloby povinnosti rozhodovať samostatne všetky otázky súvisiace s ďalším konaním prechádza na štát. Pokiaľ ide o zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri jej výkone, tak pre vznik zodpovednosti podľa Zák. č. 58/1969 Zb. ako aj pre vznik zodpovednosti podľa zákona č. 514/2013 Z. z. sa predpokladá za a/ nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, b/ existencia škody, c/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a existenciou škody. Konštatoval, že predpokladom zodpovednosti štátu je príčinná súvislosť medzi ujmou poškodeného, ako i následkom a rozhodnutím, ktoré bolo zrušené pre nezákonnosť, nie je medzi ujmou a skutočnosťou, ktorá bola dôvodom zrušenia rozhodnutia. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci

má povahu objektívnej zodpovednosti, t. j. zodpovednosti bez ohľadu na zavinenie. Zákon nepozná ani žiadny liberačný dôvod, na základe ktorého by bolo možné tejto zodpovednosti sa zbaviť. Vyslovil názor, že základnou podmienkou zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je okolnosť, že toto rozhodnutie bolo príslušným orgánom zrušené pre nezákonnosť. Aj v tomto prípade treba mať na zreteli, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nezákonným zásahom štátu bola odčinená. Poukázal na to, že v danej veci uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Trenčíne, Úrad justičnej a kriminálnej polície, odbor všeobecnej kriminality ČVS:ORP-331/1-OVK-TN-04 zo dňa 01.04.2003 bolo vznesené obvinenie proti navrhovateľovi z pokusu trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 8 ods. 1 Tr. zák. k § 222 ods. 1 Tr. zák. a trestný čin výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Tr. zák.. Proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ sťažnosť, ktorá bola uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry v Bánovciach nad Bebravou č.k. PV 569/2003-28 zo dňa 31.03.2008 zamietnutá ako nedôvodná. Prokurátorka podala dňa 02.07.2004 na navrhovateľa obžalobu pre pokus trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 8 ods. 1 Tr. zák. k § 222 ods. 1 Tr. zák., trestný čin výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Tr. zák.. Okresný súd Trenčín rozsudkom č. k. BN-1T/61/2004-185 zo dňa 27.10.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť 17.12.2009 navrhovateľa spod obžaloby pre pokus trestného činu ublíženia na zdraví oslobodil. Konštatoval, že zák. č. 58/1969 Zb. výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby, ale v zmysle právnych záverov súdnej judikatúry oslobodenie spod obžaloby v trestnom konaní má rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť. V súlade s ustálenou súdnou praxou zodpovedá štát aj za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Táto zásada bola vyjadrená už vo viacerých rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR, ktoré sa týkali náhrady škody spôsobenej štátnym orgánom v zmysle Zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Rozhodovanie súdov sa ustálilo na názore, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby má zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Judikatúra tak jednoznačne dospela k záveru, že rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o začatí trestného stíhania o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má tiež oslobodenie spod obžaloby. Na to nadviazal záver Najvyššieho súdu SR, podľa ktorého ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený má pri splnení ďalších zákonných predpokladov podľa § 1 až 4 Zák. č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Takéto právo má aj vtedy, ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, vynaložil náklady na trovy nutnej obhajoby. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Nemení na tom nič ani tá skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým bolo začaté trestné stíhanie. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania. Napokon uzavrel, že v danom prípade navrhovateľovi vznikla skutočná škoda tým, že zaplatil svojmu právnomu zástupcovi, ktorý ho zastupoval počas celého trestného konania trovy právneho zastúpenia v celkovej výške 2.166,79 eur. Navrhovateľ využil svoje ústavné právo, garantované v čl. 47 ods. 2 Ústavy SR na kvalifikovanú obhajobu, nakoľko sám nemá právnické vzdelanie. Považoval za nespochybniteľnú nevyhnutnosť takéhoto postupu v súvislosti s tak závažnou a pre laika zložitou skutočnosťou, ako je vznesenie obvinenia a začatie trestného stíhania a rovnako aj za irelevantné, či ide o prípady nutne obhajoby, alebo zvoleného advokáta.

Proti rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie Generálna prokuratúra SR, ktorá koná za odporcu. V odvolaní navrhla rozsudok okresného súdu zmeniť tak, že návrh na začatie konania bude zamietnutý. Súdu prvého stupňa vyčítal, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. V odvolaní poukazoval na dôvody rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. BN-1T/61/2004 zo dňa 27.10.2009, ktorým bol navrhovateľ oslobodený spod obžaloby, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Poukázal na to, že je zrejmé z odôvodnenia tohto rozsudku, že v rámci vedeného trestného konania na hlavnom pojednávaní úplne zmenili výpovede svedkovia V. W. a B. W., ktorí v prípravnom konaní navrhovateľa usvedčovali zo spáchania stíhaného skutku, zároveň poškodený zotrval a na hlavnom pojednávaní na svojej výpovedi a navrhovateľa opätovne usvedčoval. Súd však jeho výpoveď označil za nevierohodnú s poukazom na nové výpovede vyššie uvedených svedkov, a preto oslobodil navrhovateľa spod obžaloby. Dal do pozornosti, že trestné konanie sa skladá v podstate z dvoch nezávislých častí, teda prípravného konania, na ktorý má gesciu dozorový prokurátor a je výsostne v jeho kompetencii, či trestnú vec posunie na súd podaním obžaloby, alebo trestnú

vec právoplatne meritórne rozhodne v prípravnom konaní. Ak však vykonané dôkazy v prípravnom konaní nasvedčujú vine obvineného a nie je možné prijať jednoznačný záver, že skutok sa nestal, alebo ho nespáchal obvinený, je potom prokurátor v zmysle trestného procesného predpisu povinný podať na obvineného obžalobu, čím sa trestné konanie dostáva do svojej druhej časti, teda ku konaniu pred súdom. Tak tomu bolo aj v danej veci. Prokurátor však nezodpovedá za výsledky trestného konania pred súdom, v rámci ktorého súdu samostatne vykonáva vlastné dokazovanie na hlavnom pojednávaní. Ak teda v konaní pred súdom nastane nová okolnosť, ktorú nebolo možné v prípravnom konaní predvídať, má aj súd takú možnosť, aby obžalovaného spod obžaloby oslobodil, ak vznikli úplne nové pochybnosti o vine obžalovaného, ktoré nemohli byť v prípravnom konaní prokurátorovi známe, ako tomu bolo aj v danej veci. Nemožno preto prisvedčiť názoru prvostupňového súdu, že keď navrhovateľ bol spod obžaloby oslobodený, patrí mu automaticky právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím príslušného štátneho orgánu. Za nezákonné rozhodnutie možno označiť iba také rozhodnutie, ktoré nemá oporu v príslušnom právnom predpise, alebo nemá požadované zákonné náležitosti, či vykazuje prvky arbitrárnosti. Súd je však povinný skúmať aj predpoklady vydania rozhodnutia a nie sa obmedzovať iba na konštatovanie tzv. automatického nároku na náhradu škody. Uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré bolo v danom prípade prokurátorovi potvrdené tým, že sťažnosť voči nemu zamietol ako nedôvodnú bolo jediným rozhodnutím dozorového prokurátora, ktoré by bolo možné považovať v prípravnom konaní za nezákonné. Avšak vydanie uznesenia o vznesení obvinenia nemožno považovať bez ďalšieho za nezákonné iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Vyčítal preto súdu prvého stupňa argumentáciu o tom, že platí akási zvláštna zásada automatickej náhrady v prípade, ak je navrhovateľ oslobodený spod obžaloby v súvisiacej trestnej veci. Súd sa nemôže zbavovať svojej zodpovednosti a opomínať riadne vyhodnocovať v rámci svojich kompetencií všetky relevantné skutočnosti vzťahujúce sa na predmet sporu, teda aj riadne vyhodnotiť podstatnú skutočnosť pre rozhodnutie vo veci samej, t. j. či súvisiace rozhodnutie štátneho orgánu bolo v čase vydania skutočne nezákonné. Napokon ani súd v trestnom konaní nekonštatoval akýkoľvek nezákonný aspekt prípravného konania, a to tak vo vzťahu k vznesenému obvineniu ako aj vo vzťahu k žalobe, vtedy však nemožno považovať za meritórne rozhodnutie vo veci samej. Súd v trestnej veci nekonštatoval žiadne porušenie zákona zo strany orgánov činných v trestnom konaní, čo umožňuje fakt, že obžaloba bola prijatá a nebola procesným rozhodnutím vrátená naspäť prokurátorovi.

Navrhovateľ vo vyjadrení, ktoré podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhol rozsudok okresného súdu potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia. Poukázal na to, že odvolanie je založené na argumentácii, že prokurátor vznik škody svojim rozhodovaním a postupom nezavinil. Vyslovil názor, že zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci má však povahu objektívnej zodpovednosti a zákon nepozná žiadny liberačný dôvod, na základe ktorého by bolo možné sa zbaviť tejto zodpovednosti. Bolo opakovane prejudikované, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené z dôvodov uvedených v § 215 ods. 1 písm. a/, b/, c/ Tr. por., resp. kto bol spod obžaloby oslobodený z dôvodov uvedených v § 285 písm. a/, b/, c/ Tr. por. má následne právo na náhradu škody, ktorá mu vznikla v priebehu jeho trestného stíhania a zastavujúce uznesenie, či oslobodzujúci rozsudok v tomto prípade zakladajú splnenie podmienky zrušenia nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia. Ďalej vyslovil názor, že akékoľvek subjektívne hodnotenie správnosti rozhodovania či postupu orgánov činných v trestnom konaní, ktoré právoplatne skončilo zastavením trestného stíhania či oslobodením spod obžaloby by do rozhodovania zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci vnieslo princíp zodpovednosti za zavinenie a v konečnom dôsledku by viedlo k tomu, že k odškodneniu trestne stíhaných osôb v tých prípadoch, v ktorých sa nepreukázalo spáchanie skutku by došlo v nepatrnom počte prípadov.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a zistil, že rozsudok okresného súdu je potrebné potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pretože je vo výroku vecne správny. Rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým sa končí konanie vo veci samej možno v zmysle ust. § 205 ods. 2 O.s.p. odôvodniť len okolnosťami uvedenými pod písm. a/ až f/ cit. zákonného ustanovenia.

Generálna prokuratúra, konajúca za odporcu výslovne označuje v odvolaní dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. (súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym

skutkovým zisteniam). Podstata tohto odvolacieho dôvodu spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom toho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne, že neprihliadal na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplývali z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

Odvolateľ vychádza z odlišných skutkových záverov než prvostupňový súd a robí z vykonaných dôkazov vlastné skutkové závery týkajúce sa zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím.

Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní sa považuje taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ust. § 132 O.s.p.. Podľa cit. ustanovenia hodnotí súd dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť prvostupňovému súdu v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývajú, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, poprípade poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov účastníkov, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vieryhodnosti je logický rozpor alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ust. § 133 -135 O.s.p..

Odvolacím dôvodom podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. možno teda napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

V prejednávanej veci odvolateľ v odvolaní polemizuje so záverom súdu prvého stupňa, podľa ktorého oslobodenie spod obžaloby v trestnom konaní má rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Podľa jeho názoru nemôže zakladať dôvod zodpovednosti štátu každé oslobodenie spod obžaloby, a teda najmä nie také, kde orgánom činným v trestnom konaní nebolo možné vyčítať nesprávnosť rozhodnutia, keď podal obžalobu, spod ktorej bol neskôr obžalovaný oslobodený.

Súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku citoval viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR ako aj ČR, kde bol vyslovený názor, že podstata nároku na náhradu škody sa neviaže na správnosť alebo nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale len na samotný výsledok trestného stíhania.

V preskúmvanej veci navrhovateľ svoj nárok na náhradu škody vyvodzoval z uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré neúspešne napadol sťažnosťou. Sám toto uznesenie považoval za nezákonné, lebo trestné stíhanie proti nemu nemalo byť vôbec vedené. Skutky, ktorých sa dopustil, neboli kvalifikované ako trestné činy, preto bol spod obžaloby oslobodený. Toto uznesenie nebolo pre nezákonnosť zrušené podľa § 4 ods. 1 cit. zákona, a preto súd prvého stupňa sa správne zaoberal otázkou, či oslobodenie spod obžaloby môže mať z hľadiska ust. § 4 cit. zákona rovnaký význam ako jeho zrušenie pre nezákonnosť. Podľa súdnej praxe sa pritom berie do úvahy, že po oslobodení spod obžaloby neprichádza do úvahy podanie opravného prostriedku proti uzneseniu o vznesení obvinenia, lebo z hľadiska trestného konania je to bezpredmetné. Právna úprava obsiahnutá v Zák. č. 58/1969 Zb. (ako aj podľa Zák. č. 514/2003 Z. z.) sledovala, aby každá zákonom predpokladaná majetková ujma spôsobená nesprávnym alebo nezákonným zásahom štátu proti fyzickej osobe bola odčinená. Záporná odpoveď by viedla k tomu, že fyzická osoba, proti ktorej bolo vznesené obvinenie by musela niesť materiálne dôsledky takéhoto rozhodnutia aj keď sa ukázalo nesprávnym a trestné konanie skončilo tak, že na ňu treba hľadieť ako na nevinnú. Zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby majú v zmysle § 4 cit. zákona rovnaké dôsledky, ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, ak k nim došlo z určitých dôvodov, a to v podstate preto, že predpoklad o spáchaní trestného činu vyslovené v uznesení o vznesení obvinenia nebol potvrdený. Dôvody, pri ktorých zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu nemajú rovnaký význam ako

zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia, vyplývajú z ust. § 5 ods. 2 a § 6 ods. 3 cit. zákona, ktoré treba použiť analogicky, lebo koncepcia a zmysel všetkých ustanovení zákona by mali byť rovnaké. Tieto ustanovenia jednoznačne vymedzujú prípady, kedy poškodený nemá právo na náhradu škody. Z uvedeného vyplýva jednoznačný záver o tom, že ten, proti ktorému bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený má pri splnení ďalších zákonných predpokladov podľa ust. § 1 až 4 Zák. č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Uvedené právo nemá ten, kto si obvinenie zavinil sám a ten, kto bol spod obžaloby oslobodený alebo proti nemu bolo vedené trestné stíhanie len preto, že nie je za spáchaný trestný čin zodpovedný, alebo že mu bola udelená milosť, alebo že trestný čin bol amnestovaný (rozsudok NS SR sp. zn. 1Cdo/53/93).

Názor odvolateľa o tom, že v každom prípade oslobodenia spod obžaloby alebo zastavenia trestného stíhania nenastupuje automaticky zodpovednosť štátu na náhradu tak treba považovať správny iba potiaľ, že štát nezodpovedá v prípadoch, keď si obvinenie zavinil obžalovaný sám alebo bol spod obžaloby oslobodený alebo bolo trestné stíhanie zastavené len preto, že nie je trestne zodpovedný, alebo že mu bola udelená milosť, alebo že trestný čin bol amnestovaný. V žiadnom prípade nemožno spájať zodpovednosť štátu so zodpovednosťou jednotlivých orgánov činných v trestnom konaní v súvislosti s ich konkrétnym postupom v danej trestnej veci, čo by malo za následok, že pokiaľ sa nezistí porušenie povinností orgánu činného v trestnom konaní nie je daná zodpovednosť štátu za škodu, ktorá obvinenému, resp. obžalovanému vznikla, ako to tvrdí odvolateľ.

Odvolací súd tak preskúmaním nezistil opodstatnenosť uplatneného dôvodu na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p., a preto rozsudok okresného súdu potvrdil.

V odvolacom konaní mal tak úspech navrhovateľ, ktorý má v zmysle ust. § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov odvolacieho konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia, a to za jeden úkon právnej služby podľa § 10 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z. z. za vyjadrenie k odvolaniu vo výške 91,29 eur + režijný paušál podľa § 16 ods. 3 cit. vyhlášky vo výške 8,58 eur spolu 99,87 eur.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.